

LA SOSPITA FIONA BARTON

LES EXCLUSIVES SÓN SEMPRE SEVES.
ARA, ELLA ÉS LA NOTÍCIA.

FIONA BARTON
LA SOSPITA

Traducció Núria Parés Sellarès

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *THE SUSPECT*
PRIMERA EDICIÓ: MAIG DEL 2019
© FIONA BARTON, 2019
© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2019
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2019
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP 62
ISBN: 978-84-664-2519-3
DIPÒSIT LEGAL: B. 6.654-2019

WWW.COLUMNNAEDICIONS.CAT

Aquesta és una obra de ficció i, excepte pel que fa als fets
històrics, qualsevol semblança amb persones reals,
vives o mortes, és pura coincidència.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

I

Diumenge, 27 de juliol de 2014

LA PERIODISTA

La trucada es produeix a les tres de la matinada. El so estrident del telèfon de la tauleta ens perfora el son. Allargo el braç per silenciar-lo.

—Sí —xiuxiuejo.

Sento uns sorolls indesxifrables. Pressiono el telèfon amb més força contra l'orella.

—Amb qui parlo?

Noto que l'Steve es gira de cara cap a mi però no diu res.

Els murmurs s'esvaeixen i sento una veu.

—Hola, hola —diu, per fer-me saber que hi ha algú.

M'assec al llit de cop i encenc el llum. L'Steve remuga i es frega els ulls.

—Kate? Què passa? —pregunta.

—Amb qui parlo? —repeteixo, tot i que ja ho sé—.
Jake?

—Mare —diu la veu, i la paraula queda distorsionada per la distància, o potser per la beguda, penso injustament.

—Perdona'm, m'he oblidat del teu aniversari —diu.

La línia torna a crepitar i es talla.

Miro l'Steve.

—Era ell? —pregunta. Assenteixo.

—Diu que li sap greu haver-se oblidat del meu aniversari...

És la primera vegada en set mesos que truca. Ens ha enviat tres emails, però el nostre fill gran ja ens va dir des de bon principi que no estaria disponible per telèfon. Va dir que es volia alliberar de l'estrès que comporten les trucades constants. Que ja es posaria en contacte amb nosaltres.

L'última vegada que va trucar va ser el matí de Nadal. Nosaltres esperàvem que aquell dia fos a casa, fent petar *crackers* i preparant el seu vi calent tan letal. L'hi havíem suggerit i després suplicat per email, fins i tot li vam comprar un bitllet d'avió quan va semblar que s'estovava una mica. Va retirar els diners. Per descomptat. Però en Jake es va quedar allà, i només es va dignar a fer-nos una trucada

de deu minuts el dia de Nadal. L'Steve va respondre la trucada i va parlar-hi primer ell mentre jo estava enganxada al seu costat, després en Jake va demanar per parlar amb el seu germà petit, en Freddie, i finalment amb la mare.

Em vaig aferrar al telèfon, com si pogués notar el seu tacte i la seva escalfor, i vaig intentar escoltar i no parlar. Però ell es va mantenir distant mentre els segons anaven passant en una cabina telefònica d'algun lloc, i tot d'una em vaig tornar inquisidora.

—Així, on ets ara, amor meu?

—Aquí —va contestar, rient.

—Encara ets a Phuket?

—Sí, sí.

—I estàs treballant?

—Sí, i tant, vaig fent cosetes.

—Com vas de diners?

—Me'n vaig sortint, mare. No pateixis, estic bé.

—D'acord, mentre siguis feliç... —vaig sentir-me dir a mi mateixa. La sortida dels covards.

—Sí que ho sóc.

Quan vaig penjar, en Freddie em va posar una copa de prosecco a la mà i em va fer un petó a la galta.

—Au, vinga, mare. Està bé. S'ho està passant genial allà estirat al sol mentre nosaltres som aquí amb aquesta pluja.

Però en el fons jo sabia que no estava bé. La veu se li havia tornat cautelosa. I aquella rialleta nerviosa. Ja no semblava el meu Jake.

Divendres, 15 d'agost de 2014

LA MARE

La Lesley va tornar a revisar la safata d'entrada. Només per si de cas li havia passat per alt. Sabia que no, però parar de buscar significaria haver d'actuar. Així ho havien acordat. En Malcolm estava dret darrere seu, observant-li els moviments. La Lesley notava la tensió que irradiava tot ell.

—Cap novetat?

—No.

—Vaig a trucar a la policia.

Ella va assentir. No havien hagut de trucar mai a la policia en tots els anys de matrimoni. La policia pertanyia a un altre món, el món que veien a la televisió o als diaris. No pas el seu. Estava tremolant quan en Malcolm va agafar el telèfon. Volia dir-li

que s'esperés. Que deixessin passar un altre dia. No volia iniciar allò. No volia portar allò a casa seva.

—Mal —va dir, però ell li va llançar una mirada mentre marcava que la va fer callar. Sentia el brunzit de la nevera i un cotxe que passava pel carrer. La vida continuava.

—Hola, voldria denunciar la desaparició de la meva filla —va sentir que deia ell. Aquella vida s'havia acabat.

»Una setmana. No hem sabut res d'ella ni de l'amiga amb qui estava des de fa gairebé una setmana —va dir—. Ahir van sortir publicats els resultats de la selectivitat, però encara no s'ha posat en contacte amb nosaltres... Es diu Alexandra O'Connor... Divuit. Els va fer al maig.

La Lesley va recordar el pastís glacejat que va fer. El dibuix no s'assemblava gens a l'Ed Sheeran, a part dels cabells pèl-rojos, però a l'Alex li va encantar.

Va tornar a parar atenció i va sentir el seu marit disculpant-se.

—Perdoni, em pensava que l'hi havia dit. És a Tailàndia, viatjant amb motxilla amb la seva amiga, la Rosie Shaw. En el seu últim missatge ens va dir que encara eren a Bangkok.

En Malcolm encara va trigar vint minuts més a explicar la situació, a donar les seves dades i a escoltar els consells de la policia. Quan va penjar el telèfon, es va fregar els ulls i va deixar-hi les mans a sobre uns instants.

—Què? Què t'han dit? —va preguntar la Les-

ley; el pànic feia que la veu li sortís més forta i diferent de l'habitual—. Amb qui has parlat? Digues!

El seu marit va alçar el cap i la va mirar fixament, com si es volgués assegurar que aquella dona que cridava a la cuina de casa era la Lesley.

—M'han demanat totes les dades, amor meu. Ja ho has sentit. He parlat amb una agent. M'ho he apuntat tot en un paper. —Es va acostar al marbre de la cuina i va agafar un pòstit.

—Mira, és això.

La Lesley el va apartar i el paperet va caure voleiant a terra.

—És igual, això. Què t'ha dit, aquesta dona? Què faran per trobar l'Alex i la Rosie?

En Malcolm es va ajupir per recollir la nota i la va deixar de nou a sobre del marbre. La Lesley tenia ganes de pegar-li.

—Malcolm!

—Ho sento, amor meu, però hem de guardar aquest paper. —Parlava a poc a poc, com si s'adreçés a una persona gran de la família—. M'ha dit que traspassarà les dades a la Interpol i que hauríem de trucar a l'ambaixada britànica a Bangkok. És el que ens aconsellen. Però diu que això passa molt sovint: gent jove que se'n va de viatge i s'oblida de posar-se en contacte amb els pares. Diu que fa pocs dies i que hauríem de mirar de no preocupar-nos.

—Així, ella creu que tot anirà bé? —La Lesley

volia que digués que sí o que assentís. *Sisplau, que tot vagi bé...*

En Malcolm va brandar el cap.

—No ho sap, amor meu. M'ha dit que li hem de trucar si l'Alex es posa en contacte amb nosaltres, o bé si no en sabem res d'aquí a una setmana.

—Ens escriurà, oi?

En Malcolm va atraure la Lesley cap a ell.

—Esclar que sí, reina. Segur que vol saber les notes de la selectivitat. Demà, o demà passat. Segur que apareix, no pateixis.

La Lesley es va eixugar els ulls amb un mocador de paper i va intentar semblar esperançada.

—Ara trucaré a la Jenny —va dir, contenta de poder fer alguna cosa pràctica—. Li vaig dir que li trucaria tan bon punt haguéssim parlat amb la policia. Ahir estava una mica estranya.

—Crec que està tan nerviosa com nosaltres. La Rosie és filla única. I la Jenny viu sola.

En Malcolm teclejava al portàtil.

—La policia vol una foto. Els he dit que els n'enviaria una. I després buscaré el número de l'ambaixada.

La Leslie mirava la pantalla per sobre de l'espatlla d'en Malcolm. Havia triat una foto que l'Alex els havia enviat, on apareixien ella i la Rosie amb *tuk-tuk* el dia que van arribar, somrients, amb tot el voltant borrós.

—Almenys estan juntes —va dir la Lesley, i es va posar a plorar amb el cap sobre els braços a la taula de la cuina.